

mundtlige Redegørelse, ligesom vi i Forvejen kendte hans skriftlige Redegørelse. Maa jeg først gøre et Par Bemærkninger om denne skriftlige Redegørelse. Rent bortset fra Spørgsmaalet om, hvorvidt Dr. Muus' Afskedigelse var berettiget eller ikke, forekommer dette Aktstykke, som den højtærede Justitsminister her udsendte, mig at være noget mærkværdigt. Det er sikkert en temmelig enestaaende Fremgangsmaade for en Minister i et saadant Tilfælde: med Brask og Bram og stort Rabalder at udbasunere overfor alt Folket, hvad det er, der har foranlediget ham til at indtage den Stilling, han har valgt. Mig forekommer det, at den højtærede Justitsminister havde handlet rigtigere ved at tage sin Stilling og afvente, om han var bleven angrebet, saa kunde han have forsvaret sig. Paa Forhaand og næsten før Afskedigelsen at komme med et Forsvar for Handlingen forekommer mig at tyde paa, at den højtærede Justitsminister føler, at der er Grund til at komme med et Forhaandsforsvar. Nu er det en gammel Sætning, at den, der forsvarer sig, inden han bliver angreben, er man tilbøjelig til at antage har en daarlig Samvittighed, og det er een Forklaring, jeg kan finde, paa den højtærede Ministers Forhaandsredogørelse.

Der er ogsaa en anden Grund, jeg kunde tænke mig havde været ledende for den højtærede Justitsminister, da han udsendte denne Redegørelse, nemlig at den højtærede Minister havde følt Trang til at lede Opmærksomheden fra et andet Tilfælde, hvor han havde Afgørelsen i sin Haand, et andet Tilfælde, hvor en Embedsmand havde begaaet en Forseelse, som efter min Mening var meget grov, og hvor Ministeren tog en helt anden Stilling end den, han har indtaget i den Affære, der her nærmest er under Debat. Schiller siger et Sted nogle Ord, som ere meget rammende i mange Tilfælde: „Das ist der Fluch der bösen That, dass sie fortwährend böses muss erzeugen“, det er den daarlige Handling's Forbandelse, at den stadig avler nye daarlige Handlinger. Nu tror jeg, det er en almindelig Opfattelse, at Ministeren, den Gang han traf sin Afgørelse i Spørgsmaalet Birkedommer Sylow, har foretaget en Handling, som var med et mildt Ord mindre rigtig, og denne mindre rigtige Handling afføder naturligt, saaledes som urigtige Handlinger altid gøre, nye urigtige Handlinger. Jeg kunde altsaa tænke mig, at en af Grundene til den højtærede Ministers Afgørelse i Sagen vedrørende Dr. Muus kunde søges i den Handling, som Mini-

steren foretog eller rettere undlod at foretage overfor Birkedommer Sylow. Man faar i alt Fald let det Indtryk, at den højtærede Minister har følt Trang til at vække lidt Rabalder om den sidste Afgørelse for derved ligesom at kaste et Glemselens Slør over den første Afgørelse, hvor Ministeren efter min Mening ikke stod særlig fint. Ellers synes jeg, man ikke rigtig forstaaer den lange Redegørelse, som Ministeren kom med paa Forhaand.

Jeg hørte nok, at den højtærede Minister sagde, at han fandt, det var den eneste rigtige Fremgangsmaade, han kunde vælge, thi der var kommet en motiveret Klage, og saa var det rigtigst straks at lægge det hele aabent frem for Offentligheden. Jeg kan ikke anerkende, at den højtærede Minister har Ret deri, og at hans Forklaring er fyldestgørende. Den Redegørelse, som den højtærede Justitsminister er kommen med, er jo bleven karakteriseret som et godt Sagførerindlæg. Jeg erkender, at dette er rigtigt. Jeg har altid næret stor Beundring for den højtærede Justitsminister som Sagfører, men jeg kunde ønske, at den højtærede Justitsminister ved alle Lejligheder noget mere vilde smøge Advokatkappen af sig, end det har vist sig, han har gjort i den Tid, han har været Minister. Det kunde tænkes, at han da vilde vække større Beundring som Minister.

Vi have nu, som sagt, hørt den højtærede Justitsministers mundtlige Redegørelse. Den afviger ikke fra den skriftlige, han har udsendt, bortset fra Oplysningerne fra de Forhør, han læste op om Dr. Langhoffs Drikkædighed. Kærnen i Sagen for mig er, hvor meget Dr. Muus har vidst om Dr. Langhoffs Drikkædighed, og om han bevidst har fortiet, hvad han vidste, overfor Ministeren. Anklagen mod Dr. Muus gaar navnlig ud paa, at han har ført Ministeren og Offentligheden bag Lyset, at han har udsendt en urigtig Erklæring. Ministerens Redegørelse, saavel den skriftlige som den mundtlige, er gaet ud paa at vise, at Dr. Muus virkelig har gjort det, som Ministeren beskylder ham for. Og det er, saa vidt jeg kan se, lykkedes Ministeren at — jeg vil nødig bruge for stærkt et Udtryk, og jeg haaber, den højtærede Justitsminister vil tilgive mig Ordet — dupere med den Redegørelse, han er fremkommen med. Om den kan staa for en streng Kritik, tør jeg ikke i Øjeblikket afgøre. Jeg synes ikke, at Sagen er bleven saa klart belyst, som den kunde. Jeg har i alt Fald ikke den umiddelbare Følelse af, at Ministerens Fremstilling har været i den Grad objektiv,